

[Indenrigsministeren.]

lig skal staa, at Sundhedsstyrelsen henhører under Indenrigsministeriet. Det gælder ogsaa Bemærkningen til § 5, idet jeg under den Forudsætning, at Apotekerloven gennemføres samtidig med dette Lovforslag, ogsaa finder det heldigst, at Bestemmelserne om Apotekerne udgaar af § 5. Endvidere skal jeg erkende, at det er rigtigt, at der under Behandlingen i Folketinget er sket en Forglemmelse, idet nogle Henvisninger, der i det oprindelige Forslag var indsat til det Lægelovforslag, der allerede da var fremsat, burde være udgaet under Behandlingen i Folketinget. Endelig er jeg ganske enig med den ærede Ordfører for Venstre i, at dette Lovforslags Gennemførelse i det praktiske Liv ikke maa give Anledning til en dyrere Administration end den bestaaende Lovgivning.

Den ærede Ordfører for det konservative Parti (Ellinger) mente, at hele Lovforslaget var meget indviklet. Jeg tror dog, at Forslaget er forholdsvis lidt indviklet i Sammenligning med den Kritik, det ærede Medlem rettede imod det. Naar det ærede Medlem mener, at der er en saadan Uklarhed og Indviklethed i Forslaget, beror det vistnok paa to Ting. For det første synes det ærede Medlem ikke helt at have i sin Erindring de allerede bestaaende Forhold paa dette Omraade. Man maa jo erkende, at det er en overordentlig vanskelig Opgave at opbygge denne Institution, som paa den ene Side er administrativ og paa den anden Side er et Raad med bestemte Funktioner i Retning af at sikre den specielle Sagkundskab paa alle Omraader. Disse Vanskeligheder bestod ogsaa, da den nugældende Lov blev gennemført, og hvis det ærede Medlem vil erindre sig denne Lov, vil han se, at det foreliggende Lovforslag er sjældent klart i Sammenligning med den Ordning, der skabtes ved den nuværende Sundhedsstyrelseslov. For det andet synes det ærede Medlem netop at glemme, at Sundhedsstyrelsen har to Opgaver: en rent administrativ Opgave — Sundhedsstyrelsen er en Administration, og det er denne Administration, der er delt i en hygiejnisk-lægelig Afdeling og en Apotekerafdeling — og dernæst de Opgaver, som er tillagt dels Lægeraadet, dels Apotekerraadet og for saa vidt ogsaa indenfor den hygiejnisk-lægelige Afdeling Medicinaldirektøren alene eller Medicinaldirektøren i Forbindelse med enkelte af Konsulenterne. Det er det, man altid maa erindre i denne Forbindelse, at der er en saadan Dobbeltthed i Sundhedsstyrelsens Forhold: dels er det en Ad-

ministration, dels er det en Institution, som har disse andre, ganske specielle Opgaver.

Naar det ærede Medlem hævdede, at Medicinaldirektøren fik en overordentlig stor Magt, vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at denne Magt i og for sig ikke er saa meget forøget ved Forslaget her, som det maaske ved første Øjekast kunde synes. Ogsaa under den nuværende Lov har Medicinaldirektøren en overordentlig stor Myndighed. Men under den gældende Lov sættes Medicinaldirektørens Skøn ind paa et bestemt Punkt, nemlig ved hans personlige Afgørelse af, om en Sag er betydende eller ikke betydende. Er en Sag betydende, skal han tilkalde den paagældende Konsulent; er den ikke betydende, træffer han selv Afgørelsen. Der ligger i Øjeblikket et enevældigt Skøn herover hos Medicinaldirektøren. Efter Lovforslaget lægges Skønnet noget anderledes. Her gaar man ud fra den Hovedregel, at Medicinaldirektøren træffer Afgørelsen, fordi overordentlig mange Spørgsmaal, som i sig selv er betydende, alligevel er ganske oplagte — der er i Virkeligheden ikke megen Tvivl om deres Afgørelse. Den nuværende Lov forlanger, som sagt, at saa snart en Sag er betydende, skal der tilkaldes en Konsulent, og det medfører for stor Langsomme- lighed i Behandlingen af disse Spørgsmaal. Efter det foreliggende Forslag er Hovedregelen altsaa den, at Medicinaldirektøren træffer Afgørelsen, men det siges i § 8, Stykke 3, at han har Ansvar for, at den efter vedkommende Sags Art fornødne Bistand er indhentet hos den i Sundhedsstyrelsen forhaandenværende — det vil sige Konsulenterne — eller i øvrigt til Raadighed for Styrelsen staaende Sagkundskab. Med andre Ord: vi har først Medicinaldirektøren, der som Hovedregel træffer Afgørelserne, dernæst i de Tilfælde, hvor speciel Sagkundskab er nødvendig, Medicinaldirektøren, med Ansvar for, at denne tilkaldes, og endelig under den hygiejnisk-lægelige Afdeling Lægeraadet, bestaaende af Konsulenterne og Sundhedsstyrelsen, men med ganske bestemte Funktioner, som er nøje præciserede i Lovforslaget. Naar man har de Forhold for Øje, jeg her har nævnt, tror jeg ikke, man vil finde, at Lovforslaget er indviklet eller uklart affattet, men tværtimod, at det er Udtryk for stor Klarhed i Sammenligning med det System, der skabtes ved det kollegiale Raad, som Sundhedsstyrelsen er efter den gældende Lov.

Det ærede Medlem mente endvidere, at der kunde opstaa Tvivl med Hensyn til, hvornaar de to Repræsentanter for de kommunale Raad skal tilkaldes, navnlig i de